

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Nikola Petaković

Naslov originala
Jeremy Clarkson
“Is It Really Too Much To Ask”

Copyright © Jeremy Clarkson, 2013
First published in Great Britain in the English language
by Penguin Books Ltd.

Copyright © 2014 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-361-4

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2014.

Džeremi Klarkson

ZAR STVARNO TRAŽIM PREVIŠE?

Preveo s engleskog
Nikola Petaković

**Čarobna
knjiga**

SADRŽAJ

Progonjen oblakom pepela	9	Vikilikse, izazivam te da se suočiš s Razumnim Rodžerom	73
Skupite se da vidite moje kamenčiće – karta je samo pet funti	13	Ponosni smo što smo sponzori ovog policijskog obračuna	77
Gospođo ministarko, vaši izveštaji su puni izazovnih, bezobraznih reči	17	Halo, recepcijo, koristio sam svoj krevet, molim vas, ne ljutite se	81
Molim vas, nastavite sa snimanjem, ja samo gorim nasmrt	21	Ovom kraljevstvu treba doza norveškog razuma	85
Hirurgijom rešiti deficit – odsecite Škotsku	25	Muškarčev ego visi u klonji u prizemlju	89
Nema zatvora za tebe – samo oliži moju septičku jamu	29	Nismo bili zajedno – i to je sve što vam treba reći	93
Ukop? Kremacija? Kuvanje u vreći?	33	Zemljotres nije ništa dok ne postane klimava e-katastrofa	96
Nemojte pogrešno protumačiti vonj Kameronovog pazuha	37	Savet za muškarce – ne pokušavajte da zadržite svoju kosu	100
Sudbina Engleske je u tvojim rukama, ambasadore	41	Pogledajte šta taj mali DVD pirat zapravo radi	104
Sušтина odmora je u potresu mozga	45	Okej, tontin tango ptičice, hajde da ih zbunimo tajnim jezikom	108
Poprskao sam se lepkom, šta sad?	49	Popnite se na krovove, svi, i zagledajte se u biglse	112
Bezobrazne reči i lubenice – sve o tome sam naučio u Albaniji	53	To je to – jedan loš bekhend i ja sam nula od oca	116
Samo jedna doza ovoga mogla bi da vas pretvori u vukodlaka	57	O Berbatovi – moram da naučim fudbalski govor	120
Gospodine instruktore bezbednosti, ja sam već ubio Baza	61	Moja ćerka i ja smo prekoračili telo i ušli u bordel	124
Ma pričaj engleski, Evropa Džoni	65	Tišina, svi smo mi bili zlobni davno pre neta	128
Turska se pridružuje Evropskoj uniji? Samo preko tela mog mrtvog psa	69	Fuj to! Fido se zaljubio u usisivač	132
		Keš stiže! Imam plan da pretvorim zagađenje Indije u funte	136
		Pazi se, draga, čir ti stiže	140
		O da, vita je dolče. Ali muzika? Ćutite tamo!	144

Spuštajte periskop! Našao sam savršen način da prestanem da pušim	148	Raznesi me, Skoti, pre nego što sletim na tvoju mensku kuću	208
Nema više beneficija: sve vas stavljam na hleb i šeri	152	Svi se mi računamo kao tim VB	212
Naslov <i>Dejli mejla</i> : ja sam Hitler, ubica medicinskih sestara u plavom džinsu	156	Stani ili ću pucati... stotinak metara desno od tebe	216
Ne, Fido, zakon kaže da smeš da jedeš sedative, a ne poštaru Peta	160	M-m-molim vas, otvorite, Arkrajte, trebaju mi p-p-p-pantalone	220
Namakni skije, slomi nogu, pa oderi Sarka	164	Ah, boli me glava – imam težak slučaj mamurluka zavisti	224
Prodaja porodičnog srebra – pa to je zlatna komedija	168	Ako grudi nisu važne, devojke, nemojte ih nameštati	228
Slušajte, inspektore, u toj posudi za sos je rešenje Vitnine smrti	172	Napravi još jedan korak, Simba, i osetićeš moju kašiku na savijanje	232
Umetnički snob koji eksplodira – to je dosad najbolje Herstovo remek-delo	176	Znači, izviđači su sišli na Zemlju u reptilskom svemirskom avionu, je l' tako?	236
Gde je duh Denkerka? Traži vizu u Australiji	180	Ovaj gilipter će te zvati kako hoće, sudija, slepče jedan	240
Dobro došli u pedeset petu sezonu Top gira. Meni je, znate, sedamdeset sedam	184	Sažvaći taj big mek pre nego što odgovoriš na anketu	244
Hestonova klopa je super, ali pa šta ako vam je pratnja ružna?	188	Da, gospodine, računajte me za genocid i konzervaciju zgrada	248
Devojke, nagrade i Džej Ar – bar da sam nosio suspenzor	192	Stani, Zemljo, i hrabro pogledaj tamo gde nema svrhe gledati	252
Očajnički želim da budem Namac – zovite me dobri gubitnik Ginter	196	Konobaru, mogu li da platim ovim mikročipovanim prstom?	256
Slobodno me troluj, ali ostavi mi svoje ime i adresu	200	Zdravo, mornaru! Pokaži mi pravu Britaniju	260
Bum! Moj je red da se igram fantazijske klimatske promene	204	Poradi na naglasku, Brumi, i Tom Kruz će svratiti na piće	264
		Što kažu Rusi: od manira Britanci kasne	268

Progonjen oblakom pepela

U četvrtak ujutru probudio sam se u dvorcu Koldic, vozio do Poljske i tamo shvatio da ne mogu avionom da se vratim do Engleske, kao što sam planirao. Cela severna Evropa je bila prekrivena oblakom pepela koji je bio dovoljno gust da obori i veliki putnički avion. Ali, začudo, ne toliko gust da ga je bilo moguće primetiti.

Dobro, onda Brisel. To je rešenje. Vozićemo 260 km/h po auto-putevima bez ograničenja brzine do Berlina, odletećemo do Belgije i tamo ćemo uhvatiti voz Evrostara do Londona.

To se ispostavilo kao previše ambiciozan plan, pošto je jedino vozilo na koje smo mogli da računamo bio izandali *Folksvagenov* kombi koji je mogao da juri 30 km/h. Pa dobro, onda Prag. On je bio bliži. Tačno. Odatle ćemo da krenemo.

Nažalost, naša GMS navigacija je tražila da odredimo u kojoj se zemlji nalazimo. A mi to, u stvari, nismo ni znali. Ugledali smo znak na kojem piše Likendorf, i ja sam ga potražio u indeksu zemalja. Ali da li se to mesto nalazi u Nemačkoj, Poljskoj ili Češkoj? I kako se to piše? Nemci ga možda pišu *Luckendorf*, ali Poljaci bi ga mogli pisati potpuno drugačije. Kao što, na primer, ljudi u Indiji Bombaj zovu Bombaj. Ali BBC insistira da je to Mumbaj.

Kada sam ja, konačno, odlučio da Likendorf u stvari ne postoji, ispred nas se pojavio znak za mesto po imenu Bogatinija. Koja,

izgleda, takođe ne postoji. Uskoro smo se našli na seoskom putu koji je blokirao neki traktor čiji je posao, izgleda, bio da skuplja blato s njiva i baca ga na put. To nas je ohrabrilo u uverenju da smo u Češkoj, zato što je to izgledalo kao veoma nenemački običaj, a Poljska je otpala zato što su svi Poljaci u tom trenutku radili u mom kupatilu. Znači, morali smo biti u blizini Prahe, koju BBC ne zove tako. A trebalo bi.

I bili smo, i našim mukama je naizgled bio kraj. Ali nije. Do tog trenutka, nevidljivi oblak pepela se smestio iznad Belgije i briselski aerodrom je bio zatvoren. Bez obzira na to, odlučili smo. Ići ćemo do Pariza i tamo ćemo uhvatiti voz.

O ne, nećemo. Saznali smo da su svi Eurostarovi vozovi prepuni, ali nismo posustajali. Odletećemo do Pariza, tamo ćemo iznajmiti automobil i u njemu ćemo se odvesti kući. Slučaj rešen.

Otišli smo na pivo da proslavimo dobar plan. Iskreno rečeno, ja sam dosta popio, zato što sam hteo da budem previše pijan da bih vozio tu poslednju deonicu. Popio sam toliko piva da je posle nekog vremena *Barklikard* odlučio da bi bilo zabavno da mi ukine karticu. A nisam mogao da ih pozovem da im objasnim da ću, ukoliko mi odmah ne uključe karticu, doći u njihovo sedište sa sekirom jer mi je telefon takođe bio isključen. A onda smo saznali da naš avion treba da sleti na Aerodrom „Šarl de Gol“ pet minuta pred zatvaranje aerodroma. Bilo kakvo kašnjenje bi bilo ravno katastrofi.

Ljudi koji se ukrcavaju na avion obično su ljubazni. Srećni smo što satima stojimo u redovima dok neki drugi ljudi pokušavaju da strpaju veš-mašine u pretince iznad glave. Ja sam ovoga puta odabrao da ne budem toliko strpljiv, što je za posledicu imalo mnoge povrede. Ali, zahvaljujući tom nasilju, avion je uzleteo na vreme i sleteo tik pred zatvaranje pariskog aerodroma.

Do tog trenutka, bio sam pijan kao Škot subotom uveče. I strahovi to mi se piškilo. Ipak sam bio dovoljno priseban da shvatim ozbiljnost situacije na „Šarl de Golu“. Znae one poslednje trenutke u filmu *Titanik* kada brod konačno tone? E pa nije bilo ni slično tome. Bilo je gore.

U delu gde se prijavljuje prtljag stajala je lepa devojka koja se raspitivala da li neko može da je odveze do Severnog Džatlanda. U velikom holu, grupa biznismena je molila svakoga za prevoz do Amsterdama. A svima su prilazili Severnoafrikanci sumnjivog izgleda, sa zlatnim zubima, i obećavali svima taksi prevoz za bilo kud. Za tebe, prijatelju moj, specijalna cena.

Posebna poslastica bili su redovi ljudi koji su pokazivali i vikali na osoblje aerodroma, kao da su oni nekako bili odgovorni za erupciju vulkana. To je izgledalo veoma čudno. Ja veoma podržavam napade, verbalne ili bilo koje druge, na beskorisno osoblje koje neće da pomogne. Ali urlanje neće pomoći kada su u pitanju hirovi Majke Zemlje.

To je smešna situacija, zar ne? Aerodromi su bili zatvoreni tek šest sati i društvo se već raspadalo. Nije da me je bilo preterano briga za to, pošto smo imali obezbeđena poslednja kola za iznajmljivanje na aerodromu. Morali smo da jurimo da bismo uhvatili ponoćni voz iz Kalea. Znači, nije bilo vremena za piškenje.

Moja bešika je u blizini Senlisa bila već veoma puna. Pritisak je kod Lila bio toliki da se tečnost pretvorila u ćilibar. Jeste li ikada piškili kroz prozor kola u pokretu? Ja jesam. Bolelo je kao da kamenčići izlaze iz mene. Ali vredelo je truda, jer sam se u tri ujutru uvukao u krevet u svojoj kući. Pet zemalja. Avioni. Vozovi i automobili. I sve to zato što je Majka Priroda podrignula.

Moram ipak nešto da napomenem. Na zvaničnoj skali intenziteta vulkanskih erupcija, ova koja se desila vulkanu *Eyjafjallajokull* verovatno bi se mogla podvesti pod broj dva. Pa ipak, bili su zatvoreni svi aerodromi u severnoj Evropi. Na Islandu postoje mnogo veći vulkani. Oni bi mogli, teoretski, da zatvore ceo svet za mnogo godina.

Ne treba zaboraviti da je 1980. godine vulkan Sent Helens u državi Vašington imao erupciju jačine pet. Bila je to ogromna eksplozija, ali uticala je samo na lokalni saobraćaj.

Ono što se promenilo jeste, naravno, naš stav prema bezbednosti, do kojeg je došlo uglavnom zbog straha da će nas neko tužiti. Da

li bi oblak pepela mogao da sruši veliki avion? Dve hiljade i četiri stotine kilometara daleko od vulkana – veoma teško, ali dokle god postoje advokati koji se oblizuju na mogućnost dokaza da je pad mogao da se predupredi, kontrolori saobraćaja će biti dužni da pritisnu veliko dugme na kojem piše STOP.

Neće vulkan biti taj koji će zatrti ljude na ovoj planeti. Biće to advokati koji rade na procenat od naplate. Oni su ti koji su zaustavili Evropu prošle nedelje. Oni su ti koji jednostavan put od Berlina do Londona pretvaraju u noćnu moru preskupog putovanja kroz pet zemalja. Oni su ti koji moraju biti zaustavljeni.

18. april 2010.

Skupite se da vidite moje kamenčiće – karta je samo pet funti

Kao što svi znamo, letenje po Evropi je postalo pomalo nezgodno u poslednjih nekoliko nedelja. Dodajte tome i turobnu situaciju u *Britiš ervejzu*, loše stanje funte u menjačnicama i potpunu zbrku u kojoj se našla naša ekonomija, i shvatićete da je izvesno da će mnogi ljudi razmišljati o tome da odmor ove godine provedu u Britaniji.

I zaista, prošle nedelje sam bio u Kornvolu i, iako je bila tek sredina maja, plaže su bile ispunjene porodicama koje su se šćućurile iza svojih vetrobrana i ljudima u kaputima s kapuljačama. Svi su se oni okupili u uzaludnoj nadi da će optimizam trijumfovati nad meteorološkim činjenicama.

To je problem sa odmorom na Britanskim ostrvima. Imamo mi, naravno, i lepog vremena, ali ono je poput starog prijatelja na kojeg se ne možeš osloniti. Nikada ne znaš kada će svratiti da ti ulepša dan. I nikada ne ostane dugo. Ima druga mesta na koja voli da ide. Obično je to Francuska, ili su to Karibi.

Razmislimo o tome za trenutak. Ove godine će biti više ljudi na odmoru u Britaniji nego ikada pre. Neće moći da leže na plažama i čitaju knjige zato što će isti onaj severni vetar koji je pre nekog vremena doneo oblak pepela držati temperaturu na nivou na kojem se i nitrogen zamrzava. Znači, imamo hiljade i hiljade ljudi, na odmoru, kojima je dosadno i koje svrbe sve te silne pare koje

nisu potrošili na letove u inostranstvo. Ja tu vidim sjajnu šansu za biznis.

Dok sam bio u Kornvolu, nisam mogao da ne primetim da tamo postoji muzej pčela. Tako je. Pčela. Ali pčele tamo ne balansiraju loptama, niti izvode trikove s minijaturnim lancima. Platite kartu u kešu samo da gledate pčele kako lete okolo, svojim pčelinjim poslom. Muzej se nalazio samo malo dalje od zabrana patuljaka, gde možete da se movate po bašti nekoga s veoma lošim ukusom.

Znači, neke pare se mogu izvući iz pčela i plastičnih baštenskih ukrasa. Iz nekog razloga, britanski smoreni turisti najviše vole kamenje. Ako je to kamenje spojeno u nešto nalik na crkvu, ili na staru kuću u kojoj je živela nečija žena, onda ste na konju. Ali, sve i da nije tako, nemojte brinuti.

Popadalo kamenje je još uvek neverovatno popularno među armijom turističkih njuškala. Oni će provesti sate i sate i potrošiti bog te pita koliko na prospekte, kataloge i sladolede, a sve što treba da im ponudite zauzvat jeste neki šljunak za koji možete da tvrdite da je nekada bio neka opatija.

Neverovatno je da možete da zaradite čak i ako je vaše kamenje samo to – kamenje.

Blizu moje kuće nalazi se neka livada s kamenjem. Ako platite jednu funtu, pola funte za dete, smete da odete i da ga pogledate. Neverovatno, zar ne? Sasvim sigurno ne biste bili u stanju da dizajnirate nov *ajpod* ili *aston martin DB9*. Ali ne brinite. Ne morate to ni da radite.

Da biste zaradili za život, dovoljno je da naplaćujete ljudima da gledaju neko kamenje koje je neko, ko zna ko i ko zna zašto, stavio u vaše dvorište.

Postoji nekakvo ogromno kamenje u polju kod Viltšira koje možete besplatno pogledati s obližnjeg puta. Ali druidi, ili ko god da upravlja tim mestom, naplatiće vam vrtoglavih 6,9 funti ako poželite da ga pogledate izbliza. To je fantastičan biznis. Naročito

kada ubacite i prodaju vodiča, koji svi govore jednu istu stvar: nemamo blagog pojma zašto je ovo kamenje ovde.

Pazite sad, čuvari kamena koji sam video u Kornvolu idu još dalje. Privukli su horde ljudi koji plaćaju tri funte da bi videli kamen koji možda označava grob kralja Artura. Kralja koji nikada nije postojao! Koliko je to idiotski?

Pored potoka na farmi koju sam upravo kupio ima nekog kamenja. Odlučio sam da ga proglasim za grobno mesto Džejmsa Bonda, otvorim suvenirnicu i naplaćujem ljudima petaka da mu odaju počast. I vi bi trebalo slično da razmišljate. Ako imate bilo kakav geološki primerak u svojoj bašti, stavite oglas u lokalnoj pošti, i uskoro ćete imati turističke ture ispred kuće.

Kapacitet britanskih turista da krajnje nezanimljive stvari smatraju zanimljivim i da plaćaju da ih gledaju za ne poverovati je. Platiće da gledaju kako se rađaju telad. Platiće da gledaju štrikanje. Platiće da vide vaše cvetne prekrivače za krevet. Ako imate bilo kakav hobi, koliko god dosadan bio, na njemu možete zarađivati od juna do kraja septembra.

Sem ukoliko vaš hobi nije gledanje pornografije na internetu. Od toga verovatno nećete ništa zaraditi. Ali ne očajavajte.

Industrijski pogon je odlično mesto za razgledanje, naročito ako je napušten. U Kornvolu postoji napušten rudnik aluminijuma gde se ulaz naplaćuje osam funti za odrasle a petaka za decu. I šta oni tamo vide? Rupu u zemlji koja više ne proizvodi nijedan od najturobnijih elemenata u inače nezanimljivom svetu metalurgije.

Zamislite mogućnosti. Mogli biste da naplaćujete ljudima da gledaju vašu bivšu poslovnicu *Vulvorts*. „Ovde su ljudi birali sebi slatkiše, a ako krenete za mnom, videćete gde su stajale police sa DVD-ovima.“

Šta još turisti mogu da rade? Videli su kamenje. Promuvali su se po zabranu patuljaka i posmatrali pčele. Još uvek pada kiša, deci je i dalje dosadno, a vi ste sada u centru pažnje, što predstavlja direktan put do njihovih kreditnih kartica.

Prošle nedelje sam upoznao čoveka koji iznajmljuje odela za plivanje ljudima koji bi da plivaju ali ne mogu da se kupaju u gaćama jer je suviše hladno. Iznajmljuje i plastične daske za igranje na talasima. Vozi automobil od 100.000 funti, i pretpostavljam, a smeo bih se u to i opkladiti, da od zarade na bedi britanskih turista može da plati letovanje u inostranstvu.

16. maj 2010.

Gospođo ministarko, vaši izveštaji su puni izazovnih, bezobraznih reči

Izgleda da se u Kameronovom¹ kabinetu odigrava nekakva smehotresna drama oko nedostatka žena u sastavu vlade, i ja moram da priznam da situacija zaista deluje neuravnoteženo. To je, bojim se, prilično nezdravo stanje. Ništa ne ispunjava moje srce takvim užasom kao muška okupljanja. Zato izbegavam i momačke večeri i muške izlaske sa istom onom upornošću s kojom bežim od koprija i besnih pasa. Ne razumem se u biznis, cigare su mi dosadne, ne interesuje me kriket, a kada me neko šljapne po leđima, dobijam ponekad nesavladivu potrebu da ga lupim po licu.

Muškarci, kada ne pričaju o biznisu, ili kriketu, ili kada se ne šljapkaju po leđima, lupetaju gluposti. Na primer, pitaju se da li je moguće živeti naopačke, ili preći Atlantski okean na usisivaču. Ove stvari su beskorisne kada si zadužen da vodiš zemlju. Mogao bi da započneš razgovor sa čvrstom namerom da smišliš kako da ukineš *Odeljenje za biznis, inovacije i veštine*. Ali uskoro, pošto si čuo sve priče o kriketu, pitaćeš se da li je moguće udahnuti sladoled kroz nos.

Muškarcima trebaju žene da bi normalno funkcionisali, iz veoma jednostavnog razloga: razgovor s interesantnim muškarcem

---

¹ Kabinet britanskog premijera Dejvida Kamerona i zamenika premijera Nika Klega. (Prim. prev.)

je samo razgovor s interesantnim muškarcem. Nikud ne može da vas odvede.

Dok razgovor s interesantnom ženom, pod uslovom da ona nije apsolutno ogromna, može da odvede do vrata, uza stepenice i u spavaću sobu. Ili u dvorište. Ili do zadnjeg sedišta kola. Mogao bi vas odvesti bilo kud.

Zato su muškarci mnogo zabavniji i pametniji kada su žene u blizini. Zato što mi i žene flertujemo. A flert je ulje koje podmazuje mašinu genijalnosti i smisla za humor.

Ja ne mogu da smislim ama baš nijednu pametnu stvar kada sam okružen muškarcima. Ali ubaci ženu u tu kombinaciju i smisliću novi svetski poredak do ručka. Nažalost, nisam siguran da je premijerski kabinet pravo mesto za takvo ponašanje. Pokušaj da ubedite Terezu Mej² da shvati da postoji potreba za nacionalnim servisom jedna je stvar. A pokušaj da je isto to ubedite dok zamišljate kako izgleda kad je gola dovodi do raznih vrsta komplikacija bez kojih jedna zemlja svakako može.

Štaviše, mi ovde govorimo o grupi ljudi koji su miljama odvojeni od svojih porodica. Skupili su se u jednoj prostoriji i u toj situaciji flert može dovesti do mnogih problema. Ako niste pažljivi, mogli biste završiti u kadi sa Edvinom Kari³.

U ovom trenutku, vlada uopšte nema novca da plaća rat u koji smo uključeni, pa čak ni za lekove koji su potrebni da se vojnici leče. I teško je zamisliti kako se ovo može rešiti ako Lijam Foks⁴ igra tajne mentalne igrice s Kerolajn Spelman⁵.

Vi možete tvrditi, ako želite, da odrasle žene i muškarci na važnim poslovima ne flertuju, ali ja se ne slažem. Samo veoma dosadni i veoma mrtvi ljudi to ne rade. Kada se neko umori od

² Ministarka za ravnopravnost i prava žena u kabinetu Dejvida Kamerona. (Prim. prev.)

³ Bivša britanska političarka i pevačica. Godine 2002. je otkrila da je četiri godine bila u tajnoj vezi s premijerom Džonom Mejđzorom. (Prim. prev.)

⁴ Britanski političar, bivši ministar odbrane. (Prim. prev.)

⁵ Političarka, ministarka u vladi Dejvida Kamerona. (Prim. prev.)

flerta, umorio se od života. A takve ljude ne želimo ni na kakvim položajima.

I tako, možda vi mislite da je najbolje da nama upravljaju isključivo žene. Zahvaljujući svojoj sposobnosti da obavljaju više poslova u isto vreme, žene u vladi bi mogle da brinu o bezbednosti ujutru, o radu i penzijama posle podne, a o zdravlju za vreme peglanja. Tako vam ne bi trebale dvadeset i četiri stolice na sednici vlade. Samo četiri.

Međutim, nisam siguran da bi to tako funkcionisalo. Jeste li vi ikada čuli kako žene razgovaraju kada nema muškaraca u blizini?

Mi zamišljamo da se tu radi samo o cipelama i šoping u štrikanju. Ali ne. Ovih dana sam bio u situaciji kada sam mogao da prisluškujem grupu devojaka. Pametne cure s važnim poslovima. A ono o čemu su sve vreme razgovarale jeste – seks.

Ne onaj romantičan, šljampav ali simpatičan seks. Već pravi, tvrdi seks na granici internet pornografije. Ko je koga sodomizovao i gde. Ko je imao operaciju na vagini. Kako izgleda lezbejski seks. A u jednom trenutku sam pomislio da su prešle na baštovanstvo jer mi se učinilo da spominju biljku klematis. Ali pogrešio sam. Bio je to klitoris. I satima su bile okupirane time.

Prošle večeri, jedna devojka je objašnjavala, misleći da sam zaspao, kako je radnike u svojoj kući uspevala da nagovori da urade sve što traži. Zastala bi, na povratku kući, skinula grudnjak i ostala na hladnom nekoliko minuta. Ali brzo su se vratile na hirurgiju.

Često bi pokazivale jedna drugoj nešto na vagini. Za mene je to bilo neverovatno. Muškarac sam pedeset godina i nikada me drugi muškarac nije pozvao da mu pogledam penis. Niti sam ja osetio potrebu da pitam svog drugara da mi pogleda testise, da vidi da li su „normalni“. I svakako nikada nisam ubedio nijednog majstora da nešto uradi tako što sam došao kući sa svojim druškanom van šlica.

A ni žene sa kojima sam bio takođe nisu bile neobične. Pre nekoliko nedelja sam slučajno čuo razgovor dve drugarice, koji je trajao satima, o masturbaciji. Da li je Metak bolji od Zeca?

Koje poze su najbolje? I koje fantazije? Bilo je to veoma neobično iskustvo jer, ponavljam, ne mogu da zamislim muškarce da pričaju o onaniji na isti način. U stvari, ne mogu da se setim da se ikada o tome diskutovalo.

Kada razumemo sve ovo, savršeno nam je jasno zašto komiteti ne funkcionišu. Previše ima ometanja.

Zato su zemlje i kompanije koje vodi jedna osoba tako produktivne. Zato što im ne prolaze čitavi dani u flertu i priči o seksu i proveravanju koliko mogu da se nagnu unazad na stolici a da ne padnu, nego obavljaju stvari. Zato imam jedan predlog. Uskoro će nas pitati želimo li da promenimo sistem glasanja. Mislim da bi trebalo ozbiljno da razmislimo o uvođenju diktatorskog sistema.

23. maj 2010.

Molim vas, nastavite sa snimanjem, ja samo gorim nasmrt

Sledeći serijal *Top gira* počinje za svega nekoliko nedelja i mi smo u ludačkoj trci s vremenom da završimo sva snimanja. Neću vam reći o čemu se radi, zato što vi to već znate. A znate zato što nas stalno snimaju neki prolaznici. A onda svoje snimke ili postave na internet ili prodaju nekim novinama. Sada svako nosi kameru u džepu sve vreme, svi su paparaci, i to je potpuno promenilo moj život. Ja se ne žalim na to, zato što ću, naravno, biti mnogo zabrinutiji kada te pažnje nestane. Ali mogu li, molim vas, da iznesem jedan mali zahtev?

Kada me zaustavite na ulici da me zamolite da se fotografišem sa vama, imajte bar otprilike pojma kako vaš foto-aparat na telefonu radi. Na taj način, kada ga zamolite da nas uslika, slučajni prolaznik neće provesti dvadeset minuta držeći pogrešno okrenut telefon i slikajući beskrajno sopstveni nos.

Još jedna stvar me nervira. Juče sam uslikan dok sam prolazio Avenijom Holand park, kad sam išao prema *Tesku*, dok sam kupovao jaja, dok sam se vozio putem M 40 i dok sam se olakšavao u servisu *Oksford*. Ne šalim se. Okrenuo sam se dok sam piškio i video vozača kamiona kako me snima. Ta očaravajuća scena je, bez sumnje, već na *Jutjubu*. Sem ukoliko, naravno, taj drugar to ne želi za neku svoju bizarnu privatnu kolekciju.

Prilično sam siguran da, ukoliko bi me zahvatio neki plamen, niko ne bi pojurio da me tapka da se ugasi niti do najbližeg aparata za gašenje požara. Mirno bi snimali ceo događaj telefonima.

Mislite da lupetam? Pa, možda se sećate da je, tokom predizborne kampanje, bivši lider UKIP-a⁶ Najdžel Feridž odlučio da zakači baner za avion, nagovarajući ljude da, ne znam ni ja, ne kupuju nemačke kobasice. Nažalost, baner se upetljao u rep aviona i on je pao.

Siguran sam da se sećate fotografija njega u olupini, dok mu krv curi niz lice, i pilota pored njega, ozbiljno povređenog.

Eto čudne situacije. Neko je to fotografisao. Neko je pojurio prema tom avionu, video dva povređena čoveka kako vise naglavačke i pomislio: Znam. Izvadiću foto-aparat i slikaću ovo.

Naravno, uvek je moguće da je ta osoba bila profesionalni fotograf, i u tom slučaju granice su dosta mutne. Posao profesionalnog fotografa je da snima događaje, ne da ih oblikuje. Ali ovo uglavnom važi u slučaju građanskih nemira ili rata.

Međutim, moguće je da je ta osoba bila menadžer ili računovođa. Ne znam za vas, ali da se ja zateknem negde kada se sruši avion i da vidim dva prilično povređena čoveka, koliko god da se ne slažem s njima, ja bih razmišljao o fiksiranju vrata, disanju usta na usta i gorivu koje možda negde curi, a ne o uglu snimanja i ekspoziciji niti o tome koliko bi neka slika mogla da vredi.

Sličan problem smo imali i nedavno, s bebom koja je izgorela na suncu. Neko je odlučio da je najbolji način da se pomogne nesrećnom detetu, kome je izgorelo 40% procenata kože, da ga se slika.

Imate i one ljude, iz nekog razloga su to gotovo uvek Nemci, koji misle da je dobra ideja da se penju na ograde u zoološkim vrtovima.

Možda im se učini da leopard ili tigar izgleda simpatično, ali, naravno, čim se nađu u kavezu, shvate da to baš i nije bila sjajna ideja. Obično – dok im dotična zver jede nogu. Šta biste vi uradili ako biste videli nekoga koga jede neka životinja u zoološkom vrtu?

⁶ *United Kingdom Independent Party* (UKIP) – britanska desničarska partija. (Prim. prev.)

Bacali stvari na životinju? Pokušali da pronađete konopac da bi se ostaci od čoveka mogli popeti nazad?

Da, ja bih takođe radio takvo nešto. Ali većina ljudi bi, sudeći po internetu, izvadila svoje kamere i snimila jedan sočan filmić.

Ovih dana je gotovo sigurno da, ako se nađete u problemu na moru, nećete biti spaseni.

Policiji, kao što znamo, nije dozvoljeno da pomogne. Dejvid Haselhof je otišao. A oni koji se tu zateknu jednostavno će povaditi svoje telefone. I sigurno ćete dobiti svojih petnaest minuta slave. Ali to će takođe biti vaših poslednjih petnaest minuta.

Ono što kamera uradi, naravno, jeste da udalji snimatelja od događaja ispred njega. Dok snimate, javlja se osećaj da se događaji pred vama odvijaju na televiziji i da vi zbog toga niste u stanju da pomognete. Ukratko, kamere dehumanizuju čovečanstvo.

A tu postoji i još jedan obrt. Poslednjih godina sam primetio da novost nije ono što se dogodilo, nego ono što se dogodilo pred kamerom.

Ako krdo tigrova napravi pir u udaljenom selu u Indiji, to nije vest. Ako banda razularenih pobunjenika napravi pokolj među stanovnicima neke afričke selendre, to nije vest. Ali ako vetar u Americi malo jače duva, to jeste vest. Zato što se sve što se desi u Americi snimi.

Prošle nedelje sam se baš pitao da li bi izraelski napad na turski brod koji je nosio pomoć u Gazu imao toliku pokrivenost da ta bitka nije snimljena. Kao i vozač koji je slomio nogu u nesreći na trci *Indi 500* u Americi. To je postala važna stvar samo zato što smo mogli da je gledamo iz više uglova i usporeno.

Poslednjih meseci, taj fenomen se raširio čak i na svet prirode. Kada životinja uradi nešto uobičajeno, to nije vest. Ali kada je snimljena kako radi nešto uobičajeno, onda je to za naslovne strane. Ovih dana, ako snimate sovu kako hvata miša, automatski postajete Robert Kapa⁷.

⁷ Čuveni mađarski ratni fotograf. (Prim. prev.)

Na kraju, ovo može biti samo dobro za sve nas. Najnovije brojke pokazuju da više ljudi u Indiji ima mobilne telefone nego što ih ima pristup toaletu. Uskoro će takva situacija biti i u Kini i Africi. A onda, kada ceo svet bude sniman, sve vreme, možemo se vratiti u vreme kada je novost bilo nešto interesantno pre nego nešto što možemo da vidimo.

Tako ne bih morao da provodim pola jutra gledajući slike Tviggi kako ide u kupovinu. Ni orla koji jede ribu.

6. jun 2010.

Hirurgijom rešiti deficit – odsecite Škotsku

Kao što svi znamo, naša zemlja je u groznoj stisci i, kao rezultat toga, šefovima svih odeljenja u vladi naređeno je da sprovedu kresanja.

To zvuči veoma razumno, ali meni, kao televizijskom voditelju, jasno je da to neće uspeti.

A evo i zašto. Svakog četvrtka uveče, producenti *Top gira* lepe razne delove tog programa da bi stvorili proizvod koji je dugačak oko sedamdeset minuta. Ali to je jedanaest minuta više nego što imamo vremena, pa moramo da sečemo.

Ili, kao što je Klajv Džejms govorio dok je pravio televizijske emisije, moramo da bacamo naše bebe.

To strašno iritira. Montirali ste neki segment da bude najbolji mogući, a sada morate da se razmašete makazama, sekući svoje misli i fazone. To traje vekovima, to boli i, kada završite, uvek se dešava ista stvar. Emisija je bolja, kompaktnija i ubitačnija. Ali i još uvek šest minuta duža nego što treba.

Dakle, nazad za montažni sto. I, ovog puta, morate da izbacite linkove i objašnjenja. Više ne obavljate liposukciju. Sada odstranjujete i kosti i mišiće. Važne stvari. Dovodite je na meru, ali konačni proizvod nije dobar. Mislite o tome, ako želite, kao o bolnici u kojoj nema struje. To je još uvek bolnica, ali nema od nje mnogo koristi ako čelična pluća ne rade.